

měsíci, do jedné ruky vzal těžkou tašku s nákupem a druhou přidržoval dvouleté dítě, a takto pak konfrontoval svůj výtvor.

Na tom, co a jak opravit a vylepšit, jsme se ovšem shodli velice rychle, neboť jsem zvolil Chelčického přístup neodporování a milosti ke všem lidem, větší problém však nastal se sháněním firmy, která by veškeré ty práce provedla.

„Moje zkušenosti s řemeslníky se dají vtěsnat do jednoho jediného, víceméně vždy stejného rituálu,“ pravila Amelia a vypočítávala na prstech.

„Paninko, tak jak si to představujete, to nejde udělat.“

„Ne, opravdu to nejde, je vidět, že tomu vůbec nerozumíte.“

„Když na tom tedy trváte...“

„Asi to nějak půjde, ale trochu se to prodraží.“

„Tak jsem to zvládl, ovšem nikdo jiný by vám to neudělal. Musíte uznat, že se mi to povedlo!“

„Tak, tak,“ pravil jsem. „A teď si představ, kolik těch řemeslníků tu bude zapotřebí. Samozřejmě si najmeme nějakou stavební firmu, ale bude nezbytné mít vlastní stavební dozor. Pokud mne totiž paměť neklame, tak již kolem roku 1772 napsal Karel Jan Loos operu, kterou nazval *O komínku zedníky laškovně nakřivo postaveném*, a bude tedy zapotřebí předem zabránit již tehdy popsáním výmluvám o nestálosti světa a veškerých věcí na něm.“

Začal jsem tradičně, věren svému naturelu. Vytočil jsem číslo největší stavební firmy ve městě, ve sluchátku to zapraskalo a poté se ozval hebký dívčí hlas, jako by z nebes medu ukapávali.

„Dobrý den. Kancelář stavitele Kučery. Také je u vás tak nevlídno?“ otázal se ten hlas dříve, než jsem stačil cokoli říct.

„Také. Potřebuji se domluvit s kompetentní osobou na přestavbě zámečku,“ pravil jsem v domněnání, že po této stručné odpovědi budu spojen s příslušným stavbyvedoucím či jiným výkonným pracovníkem firmy.

Nerušeně pokračovala:

„Zámečku? To je zajímavé. Jak se máte?“

Slušné vychování mi dovolilo odpovědět jen: „Děkuji, skvěle, ale jak jsem řekl, já volám kvůli...“

„Zámečku, já vím. Já se zrovna moc skvěle nemám. Tohleto střídavé počasí nesnáším, bolí mne z toho hlava.“